

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 490/2016-37

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. augusta 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Dagmar Hornákovou, advokátska kancelária, A. Hlinku 3058/17, Sered', vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4 K 262/99 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. apríla 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“ alebo „konkurzný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 K 262/99 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Sťažovateľ v obsahu sťažnosti uviedol, že „prihlásil v zákonnej lehote pohľadávku priznanú Platobným rozkazom Okresného súdu Piešťany sp. zn. 8 Rob 342/1999 dňa 06. 09. 1999, právoplatným dňom 29. 09. 1999 v konkurznom konaní vedenom na Krajskom súde Bratislava pod sp. zn. 4K 262/1999 vo veci úpadcu [REDACTED]

... Konkurz na majetok úpadcu bol vyhlásený uznesením Krajského súdu Bratislava v októbri 1999 a po viac ako 16 rokoch nie (pravdepodobne malo byť „nebolo“, pozn.) konkurzné konanie ukončené a moja pohľadávka uplatnená v konkurznom konaní nie je uspokojená.

S poukazom na dlhý priebeh konkurzného konania mám dôvodné obavy, či sa vzhľadom na svoj vek a zdravotný stav dožijem toho, že konkurzné konanie bude ukončené a moja uplatnená pohľadávka úplne alebo aspoň čiastočne uspokojená.

Svojimi podaniami adresovanými Krajskému súdu Bratislava, Ministerstvu spravodlivosti SR, Kancelárii prezidenta SR a Verejnej ochrankyni ľudských práv som sa snažil urýchliť konkurzné konanie, avšak bezúspešne.

Krajský súd Bratislava na moju sťažnosť ohľadom prietáhov v konaní reagoval prípisom zo dňa 08. 09. 2015, v ktorom oznámil, že nezistil žiadne prietahy v konkurznom konaní a poukázal na súdne spory, v ktorých sa prejednáva možnosť získania majetku do konkurznej podstaty, ktoré bránia predloženiu konečnej správy a uspokojeniu nárokov priznaných konkurzným veriteľom a moja sťažnosť bola vyhodnotená ako nedôvodná.

... Podobné stanovisko vo svojom liste zo dňa 06. 11. 2015 mi oznámila Verejná ochrankyňa práv JUDr. Jana Dubovcová, pričom dĺžku konkurzného konania zdôvodňovala skutočnosťou, že ide o veľmi právne a skutkovo komplikovanú vec, pričom celý súdny spis pozostáva z 13 zväzkov a má celkovo 3545 strán a jeho účasťou je 504 zväzkov prihlásených pohľadávok konkurzných veriteľov a aj tým, že celú vec komplikuje množstvo paralelne prebiehajúcich súdnych sporov súvisiacich s popretím pohľadávok v prieskumnom konaní, ktoré sa síce vedú ako osobitné konania, avšak ich výsledok ovplyvňuje aj priebeh a záver konkurzného konania.

Bolo poukázané aj na skutočnosť, že vo veci sa niekoľkokrát menil správca konkurznej podstaty a spis bol v dôsledku tejto skutočnosti opakovane na Najvyššom súde Slovenskej republiky.

... Z celkovej korešpondencie mi je jasné, že konkurzné konanie je dosť zložité a komplikované, avšak zastávam názor, že dĺžka konania v trvaní 16 rokov je neprimerane dlhá a za neprimeranosť dĺžky tohto konania nesie časť svojej zodpovednosti aj Krajský súd Bratislava tým, že nedostatočne využíva svoje právomoci a možnosti kontroly správcu konkurznej podstaty, a tým porušuje moje základné ústavné práva vyplývajúce z článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a z článku 6. ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

3. Podľa názoru sťažovateľa postupom krajského súdu v napadnutom konaní „*bolo porušené jeho právo na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd podľa zásady the right to a fair trial a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR*“. Keďže postupom krajského súdu a následným nespravodlivým procesom došlo k závažnému zásahu do ústavných práv sťažovateľa, požaduje aj finančné zadostučinenie v sume 7 000 €.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1/ Základné právo sťažovateľa na prerokovanie jeho právnej veci bez zbytočných prietáhov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu Bratislava v konaní vedenom pod sp. zn. 4K 262/99 porušené bolo.

2/ Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Krajskému súdu Bratislava konať v konaní sp. zn. 4K 262/99 bez zbytočných prietáhov.

3/ Krajský súd Bratislava je povinný do 1 mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu... zaplatiť sťažovateľovi finančné zadostučinenie v sume 7.000,- €... na účet právnej zástupkyne sťažovateľa...

4/ Krajský súd Bratislava je povinný zaplatiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 303,16 € do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet právnej zástupkyne sťažovateľa...“

5. Na základe výzvy ústavného súdu sa k sťažnosti vyjadril krajský súd zastúpený jeho predsedom podaním sp. zn. Spr. 3321/16 z 20. júna 2016, v ktorom okrem podrobnej chronológie úkonov konkurzného súdu v napadnutom konaní uviedol, že *„Vzhľadom na nezanedbateľné množstvo procesných úkonov súdu a účastníkov konkurzného konania, ako aj rozhodovaciu činnosť súdu, je potrebné konštatovať, že jednotlivé úkony boli vykonávané priebežne a aj napriek celkovej dĺžke konkurzného konania, nemožno spochybniť plynulosť priebehu konania a namietat' nečinnosť tunajšieho súdu v konaní 4K/262/99.“*

5.1 Súčasťou vyjadrenia predsedu krajského súdu bolo i stanovisko predsedníčky senátu 4K, ktorá k veci uviedla:

«Sťažovateľ je konkurzným veriteľom evidovaným v konkurznej veci úpadcu Považské mlyny a cestovinárne spol. s r.o. v konkurze..., vedenej na tunajšom súde pod sp. zn. 4K 262/99 pod veriteľským zväzkom číslo 211 s uznanou pohľadávkou 1. triedy vo výške 618.314,80 Sk, t. j. 20.524,29 eur.

Všetky úkony súdu od okamihu vyhlásenia konkurzu a uskutočnenia prieskumného pojednávania postupom podľa ustanovení zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní, v znení platnom pre uvedené konkurzné konanie (ďalej len „ZKV“), ako aj úkony v rámci dohľadu súdu nad činnosťou správcu, smerujú k uspokojeniu konkurzných veriteľov a k ukončeniu konkurzu. Podmienky pre vydanie uznesenia o zrušení konkurzu sú vymedzené v ustanovení § 44 ZKV.

Z obsahu konkurzného spisu a zo správ správcu vyplýva, že súdne spory, týkajúce sa majetku z konkurznej podstaty, ktoré sú vedené správcom konkurznej podstaty [REDAKOVANÉ] (ďalej len „SKP“) pod sp. zn. 4C/29/2012 (na Okresnom súde Piešťany), sp. zn. 5Cb/73/2008 (na Okresnom súde Piešťany), sp. zn.: 12Cbi 61/2003 (na Krajskom súde v Bratislave proti odporcovi VÚB, a.s. Bratislava o zaplatenie 4.683.701,98 eur s prísl.) a tiež množstvo exekučných konaní voči dlžníkom úpadcu, nie sú právoplatne skončené. Z uvedeného dôvodu nie je možné spracovať konečnú správu, na základe ktorej by bolo možné zistiť výšku sumy určenej na uspokojenie pohľadávok konkurzných veriteľov rozvrhovým uznesením a ukončiť konkurzné konanie, keďže nie je ustálený okruh majetku

patriaceho do konkurznej podstaty a finančných prostriedkov predstavujúcich príjem do konkurznej podstaty (neskončené súdne a exekučné konania).

Každý účastník konkurzného konania má možnosť oboznámiť sa so stavom konania nahliadnutím do spisu sp. zn. 4K/262/1999 v informačnom centre Krajského súdu v Bratislave počas úradných hodín a v termíne dohodnutom s informačným centrom, robiť si z neho výpisy, alebo prípadne požiadať o vyhotovenie fotokópií, za úhradu vecných nákladov. Taktiež majú účastníci konkurzného konania právo požiadať písomne súd o informáciu o stave konania, z dôvodu uplatneného a uznaného nároku. Z materiálu tvoriaceho konkurzný spis sp. zn. 4K 262/1999 vyplýva, že sťažovateľ do konkurzného spisu nenahliadol.

Konkurzný spisový materiál tvorí v súčasnosti 14 zväzkov (šanonov) s počtom listov cca 3800, ktoré predstavujú rôznu dokumentáciu, napr. správy správcu, zaslané výzvy a oznámenia súdu, korešpondencia s veriteľmi, úradné záznamy o nahliadaní do spisu účastníkmi konania, žiadosti veriteľov o oznámenie stavu konania, žiadosti súdov SR o oznámenie stavu konania, rozličné podania veriteľov napr. podanie námietky zaujatosti, návrhy na zvolanie schôdze veriteľov a pod. Súčasťou konkurzného spisu je 504 zväzkov prihlásených pohľadávok konkurzných veriteľov.

... predsedníčka senátu 4K má za to, že v konkurznom konaní súdom neboli spôsobené preťahy, nakoľko právoplatne neukončené súdne spory a exekučné konania, v ktorých sa SKP usiluje o získanie majetku do konkurznej podstaty resp. finančných prostriedkov v prospech konkurzných veriteľov, bránia predloženiu konečnej správy v zmysle ustanovenia § 29 ZKV a pristúpeniu k uspokojeniu priznaných nárokov konkurzných veriteľov rozvrhom a k ukončeniu konkurzu.»

6. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Sťažovateľ sa v petite sťažnosti, ktorým je ústavný súd viazaný (§ 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde), domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy postupom krajského súdu v konkurznom konaní vedenom pod sp. zn. 4 K 262/99. Tvrdenia o porušení práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní, ktoré sťažovateľ uvádza v texte sťažnosti mimo petitu, ústavný súd považoval iba za súčasť jeho argumentácie (obdobne III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07).

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

10. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej

lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08).

11. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 117/05, I. ÚS 225/05).

12. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ, ktorý je kvalifikovane právne zastúpený, v texte sťažnosti okrem uvedenia celkovej dĺžky konania nekonkretizoval dôvody, ktoré by mali signalizovať záver o existencii zbytočných prietáhov (nešpecifikoval napríklad konkrétne obdobia nečinnosti konajúceho súdu, resp. jeho neefektívnu činnosť a pod.). Sťažovateľ namieta celkovú dĺžku napadnutého konkurzného konania v trvaní 16 rokov, ktorá je neprimeraná. Podľa sťažovateľa za tento stav nesie zodpovednosť aj krajský súd, keďže nedostatočne využíva svoje právomoci a možnosti kontroly správcu konkurznej podstaty, čím porušuje označené práva sťažovateľa.

13. Ústavný súd už konštatoval (napr. I. ÚS 70/98, III. ÚS 199/02), že ústava nevyníma z povinnosti všeobecných súdov konať bez zbytočných prietáhov žiadne konanie, v ktorom sa poskytuje súdna ochrana právam fyzických osôb alebo právnických osôb. Konkurzné konanie je osobitným druhom občianskeho súdneho konania. Vzhľadom na jeho predmet, špecifickú skutkovú a právnu povahu ho možno považovať za konanie zložité.

14. Na preskúmané konkurzné konanie sa v celom jeho priebehu vzťahuje zákon č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a vyrovnaní“).

15. Podľa § 1 ods. 1 zákona o konkurze a vyrovnaní je účelom tohto zákona usporiadanie majetkových pomerov dlžníka (úpadcu), ktorý má viac veriteľov, proti ktorým nie je schopný plniť svoje záväzky po lehote splatnosti v dôsledku insolventnosti, alebo sa

nachádza v predĺžení. Stanovením pravidiel usporiadania majetkových pomerov úpadcu vrátane speňazenia jeho majetku (konkurznej podstaty) a rozdelenia výťažku tohto speňazenia medzi konkurzných veriteľov, o ktorom rozhoduje v konečnom dôsledku súd, sa v konkurznom konaní poskytuje súdna ochrana majetkovým právam veriteľov úpadcu, ktorí ich kvalifikovaným spôsobom uplatnili. Sťažovateľovi preto ústava priznáva právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, pretože sa prihlásením svojej pohľadávky stal účastníkom konkurzného konania.

16. Ústavný súd posudzoval danú vec aj so zreteľom na účel, podstatu a zmysel základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, ktorým je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorom sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci. Kľúčovým pojmom a atribútom tohto základného práva je to, že jeho ochrana sa uplatňuje vo veci účastníka konania, t. j. v „jeho veci“.

17. Základným cieľom a účelom konkurzu (konkurzného konania) nie je dosiahnutie uspokojenia iba nároku jedného z veriteľov, ale pomerné uspokojenie všetkých veriteľov. Na túto skutočnosť musí prihliadať ústavný súd vtedy, ak rozhoduje o sťažnosti jedného z veriteľov, ktorý namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, aj keď je nepochybné, že ústava priznáva právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov každému z veriteľov aj v konkurznom konaní, a to od okamihu, keď sa prihlásením svojej pohľadávky stal účastníkom tohto konania. Vzhľadom na uvedené ale podľa názoru ústavného súdu nemožno postup konkurzného súdu, resp. správcu konkurznej podstaty v konkurznom konaní posudzovať rovnako rigorózne, ako to je v prípade, keď sa ochrana podľa čl. 48 ods. 2 ústavy uplatňuje výlučne vo veci účastníka konania, t. j. len v „jeho veci, resp. jeho záležitosti“.

18. Správca konkurznej podstaty je subjektom konkurzného konania, ktorý je pri výkone svojej funkcie povinný postupovať s odbornou starostlivosťou a zodpovedá za škodu vzniknutú porušením povinností, ktoré mu ukladá zákon alebo mu ich uloží súd (§ 8 ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní).

19. Miera a povaha zodpovednosti všeobecného (konkurzného) súdu za postup správcu konkurznej podstaty v konkurznom konaní je daná rozsahom jeho oprávnení, ktoré mu zákon vo vzťahu k tomuto subjektu konkurzného konania priznáva (najmä § 12 a § 8 ods. 4 a 5 zákona o konkurze a vyrovnaní). V súlade s ustálenou judikatúrou ústavného súdu možno hovoriť o priet'ahoch v konkurznom konaní vtedy, ak súd vôbec nevyužije vo vzťahu k správcovi konkurznej podstaty tie prostriedky, účelom ktorých je zabezpečenie účinnej a rýchlej ochrany práv účastníkov konkurzného konania, prípadne ak k ich použitiu siahne až vtedy, keď je ich účinok na dosiahnutie tohto účelu minimalizovaný alebo vylúčený (m. m. I. ÚS 57/97, III. ÚS 199/02).

20. Úlohou ústavného súdu nie je určovať namiesto konkurzného súdu optimálny postup v danej veci, ale posúdiť, či ním prijaté opatrenia a zvolený postup sú vzhľadom na okolnosti daného prípadu akceptovateľné z pohľadu ústavou garantovaného práva na konanie bez zbytočných priet'ahov, teda či postup konkurzného súdu nebol v tomto smere zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 99/02).

21. Na základe posúdenia sťažnosti, vyjadrenia krajského súdu a prehľadu procesných úkonov realizovaných krajským súdom v napadnutom konaní (ktoré vzhľadom na ich množstvo, ako aj s prihliadnutím na charakter námietok sťažovateľa a jeho sťažnostnú argumentáciu ústavný súd nepovažoval za potrebné rekapitulovať) dospel ústavný súd k záveru, že namietaný postup krajského súdu nesignalizuje reálnu možnosť zbytočných priet'ahov v konaní v takom rozsahu a intenzite, ktoré by si vyžadovali prijatie sťažnosti na ďalšie konanie.

22. Ústavný súd konštatuje, že iba samotná dĺžka doterajšieho priebehu konkurzného konania, na ktorú sťažovateľ v sťažnosti poukazuje, nie je dostatočným dôvodom na vyslovenie existencie zbytočných priet'ahov v konkurznom konaní. Predovšetkým je potrebné poukázať na skutkovú zložitost' napadnutého konania, ktorá je daná množstvom účastníkov konania, teda veriteľov, ktorí prihlásili pohľadávky do konkurzu (504) a početnosťou ich procesných návrhov, s ktorými sa obracajú na konkurzný súd (námietky zaujatosti, návrhy na zámenu účastníka konania, opravné prostriedky proti uzneseniam

konkurzného súdu, a pod.). Procesná aktivita niektorých konkurzných veriteľov má charakter marenia konkurzného konania, o čom svedčí podnet konkurzného súdu z 31. októbra 2006 na začatie trestného stíhania jedného z veriteľov z dôvodu sústavného podávania námietok zaujatosti. V priebehu konkurzu došlo niekoľkokrát k zmene zákonného sudcu a trikrát k zmene správcu konkurznej podstaty. Nový správca bol ustanovený uznesením konkurzného súdu z 20. septembra 2010 na základe rozhodnutia schôdze konkurzných veriteľov. Pôvodný správca sa proti svojmu odvolaniu bránil nielen právnymi prostriedkami (podaním odvolania, aj ústavnej sťažnosti), ale aj fakticky (odmietal odovzdať agendu novému správcovi). Proti pôvodnému správcovi sa preto viedlo trestné konanie vo veci marenia konkurzného konania. Uznesenie o ustanovení nového správcu potvrdil aj Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), jeho potvrdzujúce rozhodnutia však boli nálezmi ústavného súdu dvakrát zrušené. V období prebiehajúceho sporu o funkciu správcu schôdzou ustanovený správca zomrel a konkurzným súdom bol ustanovený nový správca, proti čomu sa viacerí veritelia odvolali. Spor bol definitívne ukončený zrušením uznesenia krajského súdu z 20. septembra 2010 najvyšším súdom, v dôsledku čoho sa v septembri 2015 (teda po 5 rokoch) opätovne ujal funkcie pôvodný správca. Všetky tieto skutočnosti naznačujú komplikovaný priebeh napadnutého konania, za čo konkurzný súd nenesie zodpovednosť. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa o nedostatočnom dohľade krajského súdu nad činnosťou správcov ústavný súd uvádza, že z predloženého prehľadu úkonov konkurzného súdu v napadnutom konaní vyplýva, že krajský súd v pravidelných intervaloch (pokiaľ mu v riadnom postupe v konaní nebránili iné objektívne okolnosti) vyzýval správcov na oznámenie stavu konania, resp. na predkladanie priebežných správ, a taktiež predvolával správcov na informatívne výsluchy. Uvedené skutočnosti preto neindikujú záver o takom postupe krajského súdu, z ktorého by bolo možné vyvodzovať vecnú súvislosť s označeným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

23. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že konanie bez zbytočných prietahov nemožno presne časovo ohraničiť (II. ÚS 26/95) a že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01).

24. Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prietáchoch (napr. m. m. IV. ÚS 147/04).

25. V prípade, keď ústavný súd zistil, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietáhmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (II. ÚS 57/01), prípadne návrhu buď nevyhovet (I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (I. ÚS 17/01, I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01).

26. Poukazujúc na uvedené ústavný súd konštatuje, že doterajšia celková dĺžka napadnutého konania nie je dôsledkom nedostatočného výkonu dohľadu krajského súdu nad činnosťou správcov konkurznej podstaty, ako to tvrdí sťažovateľ, ale dôsledkom zložitosti a špecifickosti napadnutého konkurzného konania a jeho komplikovaného priebehu, za čo konkurzný súd nenesie zodpovednosť. Ústavný súd poznamenáva, že tak, ako to vyplýva z vyjadrenia krajského súdu, v pokračovaní napadnutého konkurzného konania a v speňažovaní majetku konkurznej podstaty v súčasnosti bránia viaceré incidenčné konania vedené správcom konkurznej podstaty, ako aj exekučné konania vedené proti dlžníkom úpadcu, ktoré nie sú právoplatne skončené a výsledkom ktorých môže byť ďalší majetok (príjem) patriaci do konkurznej podstaty. Tieto skutočnosti bránia predloženiu konečnej správy, následnému uspokojeniu konkurzných veriteľov na základe rozvrhového uznesenia a ukončeniu konkurzu.

27. S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd mohol postup krajského súdu v napadnutom konkurznom konaní po prípadnom prijatí návrhu (sťažnosti) na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

28. Sťažovateľ v sťažnosti namietal aj porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, ktoré však aj napriek svojmu kvalifikovanému právnomu zastúpeniu v sťažnosti bližšie neodôvodnil. Keďže sťažnosť v tejto časti neobsahuje odôvodnenie, nespĺňa ani podstatnú zákonom predpísanú náležitosť ustanovenú v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, čo zakladá dôvod na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

29. Keďže sťažnosť bola odmietnutá a rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia a úhrady trov konania je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o týchto návrhoch sťažovateľa už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. augusta 2016